

95 lit. g) zák. čl. XII z r. 1894. Dle cit. § 95 posl. odst. a nař. býv. uher. min. orby ze dne 17. října 1894 č. 48.000, jež provádí zák. čl. XII z roku 1894, může býti trestní řízení v případech zde vyjmenovaných, mezi kterými uveden jest také přestupek Šu 95 lit. g) téhož zák. čl., zahájeno na návrh poškozeného, kdežto v ostatních případech cit. § 95 provádí se trestní řízení z moci úřední.

Z tohoto předpisu, jakož i dále z ustanovení Šu 48, odst. 2 uh. pol. tr. ř. nař. č. 65.000 z r. 1909 vychází na jevo, že trestní řízení ohledně přestupku, jímž st-l vinným uznán byl, může býti zavedeno toliko k návrhu poškozeného jako soukromého žalobce § 32 cit. uh. pol. tr. ř. a nikoliv ex offo.

Dle správních spisů, zejména dle protokolu sepsaného u obecního úřadu v Holiči dne 18. září 1920 a protokolu o výsledku Marie Š. ze dne 5. listopadu 1921, nežádali poškození Pavel a M. Š. potrestání Dra Jana K., nýbrž domáhali se pouze náhrady škody, jež jim prý byla na jejich pozemku také drůbeží st-lovou způsobena. Nebylo zde tedy návrhu jediné oprávněných soukromých žalobců na zahájení trestního řízení.

V odvolání podaném z rozsudku II. stolice poukazoval st-l na to, že jde o přestupek, který se stihá jen k soukromému návrhu poškozeného, že však poškozený návrhu takového neučinil. Žal. úřad okolnost posléz uvedenou zjistil, avšak přes to odvolání st-lovo zamítl a rozsudek stolice IIhé a tím i rozsudek služnovského úřadu v Holiči potvrdil.

Ježto však úřad tento bez návrhu poškozeného nebyl k zavedení trestního řízení a vydání rozsudku oprávněn, přičí se i rozhodnutí žal. úřadu ve věci hlavní zákonu.

Je-li v rozporu se zákonem rozsudek trestní, pak jeví se nezákonným i výrok o náhradě škody, jenž vysloven může býti jen v řízení ad-hesním a pro který je tudíž předpokladem zákonnost rozsudku trestního.

Již z tohoto důvodu náleželo nař. rozhodnutí dle Šu 7 zákona o ss zrušiti a nebylo třeba zabývat se další námitkou stížnosti, že vzhledem k výši způsobené škody nebyl služnovský úřad v Holiči k rozhodování věcně příslušným.

Č. 2306.

Zbrojní pasy: I. * Vydání zbrojního pasu může býti úřadem odepřeno jen na základě konkrétních, náležitě zjištěných skutečností. — **II.** Závadnými ve smyslu § 17 zbrojního patentu jsou i osoby netrestané, jichž důvěryhodnost jest určitými okolnostmi uvedena v pochybnost.

(Nález ze dne 4. května 1923 č. 7477).

Věc: Josef T. v R. (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ministerstvu vnitra o vydání zbrojního pasu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo st-li v pořadí instancí odepřeno vydání zbrojního pasu z důvodu, že st-l nemá vlastnosti v §u 17 zbrojního patentu požadované.

O stížnosti do ministerského rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Zbrojní patent (cís. patent z 2. října 1852 č. 223 ř. z.) stanoví v §u 17, že zbrojní pas smí být vydán jen osobám »nezávadným« (»an unbedenkliche Personen«).

Soud nemohl dát stížnosti za pravdu, pokud se v ní projevuje názor, jako by nezávadným ve smyslu cit. předpisu zbrojního patentu byl každý, kdo nebyl trestán. Práv-li zbrojní patent, že zbrojní pas smí být vydán jen osobám nezávadným, aniž určitěji pojem nezávadnosti vymezuje, sluší se zřetelem k obvyčnému významu slova tu zvoleného (»unbedenklich«) míti za to, že jakákoliv okolnost způsobila uvést důvěryhodnost žadatelovu v pochybnost, jest ve smyslu onoho předpisu dostatečným důvodem k odepření zbrojního pasu.

Otázka, zda v tom kterém případě zjištěné okolnosti stačí, aby důvěryhodnost žadatele uvedly v pochybnost čili nic, jest otázkou skutkovou, k jejímuž řešení dospěti lze jenom hodnocením daných právě skutkových okolností. Nss nemůže proto věcně přezkoumávati úsudek úřadu, upírající žadateli nezávadnost, může jen zkoumati, zda si úřad opatřil věcné předpoklady pro tento úsudek způsobem procesně bezvadným a zda závěr, který z předpokladů takto získaných vyvodil, neodporuje zásadám logického myšlení (§ 6 zákona o ss).

V daném případě st-l má za to, jak z obsahu stížnosti vysvítá, že důvodem pro odepření zbrojního pasu bylo, že bylo proti němu zavedeno trestní řízení pro přestupek §u 36 zbrojního patentu a že byl soudem I. stolice také pro tento přestupek odsouzen. Naproti tomu dovolává se toho, že II. stolicí byl obžaloby zproštěn. Tyto okolnosti byly také v řízení správním zjištěny. Z toho, co svrchu bylo vyloženo, vyplývá, že sama skutečnost, že st-l soudem odvolacím byl osvobozen, nevylučuje, aby úřad mu upřel nezávadnost ve smyslu zbrojního patentu. Ale z rozhodnutí úřadů správních, jež ve všech třech stolicích omezily se na odůvodnění zcela všeobecné, že se st-li nedostává vlastností požadovaných v §u 17 zbroj. patentu, nelze naprosto poznati, které okolnosti pokládaly úřady za rozhodné pro tento svůj úsudek a jakým postupem logickým k němu dospěly. Z odvodního spisu, předloženého žal. úřadem, jest patrné, že žal. úřad měl při svém rozhodování na zřeteli také jiné okolnosti, než ono trestní řízení, skončivší ovšem rozsudkem osvobozujícím, na tyto okolnosti se však nař. rozhodnutí neodvolává a ze spisů také není zřejmo, že by st-li byly tyto okolnosti oznámeny, takže nař. rozhodnutí jednak nedává s určitostí poznati, na kterých konkrétních okolnostech úřad své rozhodnutí založil, jest tedy nejasné a neposkytuje st-li možnost, aby se proti výroku úřadu náležitě hájil, jednak jest i předcházející administrativní řízení formálně vadným potud, že st-li nebyl ani v řízení výsledek provedených šetření oznámen.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.